

JUDA INFO 2

březen - 2001

Žádný Bůh neexistuje?

Po většinu života jsem byl přesvědčen, že žádný Bůh neexistuje. Evoluci, kterou nás učili ve škole jsem přijal jako vědecký fakt. Nikdo v mém okolí v Boha nevěřil a prvního věřícího (katolickou spolužačku), který mi něco řekl o Bohu jsem poznal až na vysoké škole. Nikdy předtím jsem ani o Bohu nic neslyšel, tedy kromě toho, že v Boha věří jen slaboši a staré babičky, a že Bible je směs nesmyslů a židovských bajek.

Po Bohu, či po poznání pravdy jsem ani nikdy netoužil. Dětství jsem měl velmi pěkné a moji rodiče i starší bratr mě měli rádi. Také by se asi o mě dalo říci, že jsem byl dobře vychován. Kromě menších problémů na střední škole, kdy jsem se pokoušel zapadnout mezi kamarády tím, že jsem se je snažil trumfnout v pití piva (poměrně úspěšně) a balení děvčat (poměrně neúspěšně), jsem procházel životem bez větších problémů. Vystudoval jsem stavařinu a začal chodit do práce do Spolany Neratovice. Oženil jsem se a po pádu železné opony jsem vystudoval i ekonomiku na universitě v USA. Poté jsem začal pracovat v pražské pobočce zahraniční banky a soustředil své úsilí na kariéru, což se mi dosti dařilo. Žil jsem v tom, že když budu tvrdě pracovat, úspěch se dříve či později dostaví. Nezdary, ke kterým samozřejmě též docházelo, jsem řešil tím, že jsem se uzavíral do sebe, potlačil emoce a snažil se pracovat na sobě ještě více. Vždy jsem se spoléhal sám na své síly a žádnou potřebu Boha jsem v sobě necítil.

Prvním krokem na mé cestě k Bohu bylo, když moje žena Marie uvěřila v roce 1991 a začala chodit do Křesťanského společenství Juda na Mělníku. Zjistil jsem, že v Boha mohou věřit i zcela normální a inteligentní lidé. Také Bible přestala být pouhou snůškou pověstí a nesmyslů, a přestože jsem dosti věcem nerozuměl, objevil jsem v ní i mnoho moudrého a pravdivého. Nicméně jsem dál pokračoval v honbě za světskými lákadly, zejména za úspěchem, kariérou a penězi. Ale pocít určité vnitřní prázdnoty a pocít, že v životě jde o něco víc, že vše není jen náhoda, ve mě zvolna narůstal.

Věci se začaly měnit poté, co mě moje banka na podzim roku 1999 poslala pracovat do Londýna, centra světového bankovníctví. Začal jsem každou neděli chodit s Marií do místní církve, zpočátku jen jako její tlumočník, ale poté stále raději, neboť zde byli velmi přátelští lidé. Co mě překvapilo, byla pestrost členů církve. Byli tu černoši, asiáté a běloši z mnoha národů světa. Byli tu ženy i muži všeho věku i zaměstnání - dělníci i bankéři, ženy v domácnosti i podnikatelky, zdravotní sestry i lékaři, manažeři i nezaměstnaní. To mě zarazilo a musel jsem uznat, že Bůh je opravdu pro každého. Dalším krokem bylo to, že jsem začal chodit na tzv. Alfa kurz. Je to kurz, kde se během deseti večerů ve velmi pohodové a přátelské atmosféře probírají základy křesťanské víry a je zde možnost ke kladení jakýchkoli otázek. S údivem jsem pozoroval, jak se mi zvolna dostává velmi logických odpovědí na mé otázky a mizí moje argumenty, proč Bůh neexistuje. Nezbyvalo než uznat, že to, co jsem dříve považoval za pravdu - t.j., že Bůh neexistuje, a že člověk je výsledkem evoluční náhody - je pouze jiný druh víry, navíc položený na velmi chabých základech. Vše nasvědčovalo tomu, že je zde jediný Bůh, a že Bible je Boží slovo. Nicméně toto rozumové poznání samo o sobě nestačilo, abych Boha pozval do svého života. Na to jsem byl stále ještě moc pyšný. Měl jsem i obavu z důsledku takového rozhodnutí. Žil jsem v představě, že se nejdříve musím zbavit všech svých nedostatků a pak teprve můžu přistoupit k Bohu (ach to moje spoléhání na vlastní síly). A hlavně jsem se bál reakce svého okolí: "Co si o mě pomyslí kamarádi, kolegové z práce a moji rodiče? Asi si řeknou, že jsem se zbláznil." Takže jsem si říkal, že na to udělat ten rozhodující krok je stále dost času.

Zároveň jsem v osobním životě procházel různými náladami, od uspokojení sám se sebou až po pocity prázdnoty, ze které se stále častěji vynořovala otázka po smyslu života, na kterou jsem nedokázal odpovědět. Dříve jsem smysl života hledal hodně v úspěchu v práci, ale jak se mi tady v Londýně nedařilo tak, jak jsem byl dříve zvyklý a práce mě moc netěšila, tak jsem zjistil že to nestačí. Poslední kapkou byla chyba, kterou jsem udělal v práci. Neověřil jsem si řádně všechny náležitosti a poslal jsem kopie dokumentu klientovi. Dokument se dostal do ruky podvodníkům a byl později zneužit pro pokus o podvod připravit banku o značnou finanční částku. Naštěstí Bůh nedopustil, aby se podvod zdařil a peníze se do banky vrátily. Když se na to zpětně podívám, sám se sobě divím, jak jsem mohl být tak neopatrný. Ale přivedlo mě to k poznání, že za tímto selháním (i za těmi předchozími) stojí vady mého charakteru, a mé snahy svůj charakter vylepšit vlastními silami nevedou nikam, a že pokud mi s tím někdo nepomůže, bude k takovým selháním docházet stále. Banka začala celou záležitost vyšetřovat a s ní i můj podíl. Měl jsem velké obavy, aby mě kvůli této chybě nepropustili z práce s ostudou a hlavně také, aby se nedomnívali, že jsem s podvodníky spolupracoval. Moje kariéra, kterou jsem po léta těžce budoval visela najednou na vlásku.

26.10. 2000 jsem přišel z práce domů, a v zoufalství jsem klesl na kolena a prosil Boha o pomoc. Pozval jsem Ježíše do svého života a přijal jsem ho jako svého osobního Spasitele. Vyznal jsem své hříchy (bylo jich tolik, že jsem se až zhrozil, kdybych je sepsal a dal vám je přečíst, asi byste se se mnou už ani nechtěli bavit) a požádal jsem Ježíše o odpuštění. A začaly se dít věci. První byl pocit obrovské úlevy, odpuštění, přijetí a lásky. Ježíš říká: „Přijďte ke mně všichni, kteří jste obtíženi a já vám dám odpočinout“. Přesně to se stalo, najednou ze mě všechna tíha spadla a zmizel i strach. Věděl jsem, že Bůh má situaci ve svých rukou, a že se na něj mohu spolehnout. Najednou pro mě i moje kariéra nebyla tou nejdůležitější věcí a Bůh mi dal do srdce pokoj přijmout to, co se stane, ať je to, co je to. Banka po vyšetření případu došla k závěru, že jsem sice udělal chybu, ale po zvážení všech okolností mě potrestala pouze napomenutím. Bůh je milující otec a je neskutečně milostivý a dobrý. A to i ke mně, byť si to vůbec nezasloužím.

I když je svět okolo mě stále stejný, vidím jej výrazně jinak. Bůh zcela změnil můj pohled na to, co je v životě důležité. Třeba, že vztahy k lidem okolo mě jsou důležitější než kariéra a peníze. Také moje manželství se výrazně zlepšilo. Po dlouhých letech znovu prožívám pocit opravdové radosti. Dokáží se radovat ze všeho, co mi Bůh dává a je toho opravdu mnoho.

Martin Sauer

[Zpět na seznam](#)